

Sygn. akt II UK 454/15

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku T. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Warszawie
z udziałem zainteresowanych: A. D. i R. W.
o podleganie ubezpieczeniom społecznym,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 lipca 2016 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 17 lutego 2015 r., sygn. akt III AUa 2020/13,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 lutego 2015 r., III AUa 2020/13, Sąd Apelacyjny w Warszawie, w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Warszawie, o podleganie ubezpieczeniom społecznym, przy udziale zainteresowanych A. D. i R. W., oddalił apelację wnioskodawcy T. K. od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, którym oddalono jego odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 14 lutego 2012 r. stwierdzającej, że wnioskodawca w okresie od dnia 11 października 2009 r. do dnia 14 lutego 2012 r. - jako osoba prowadząca działalność gospodarczą - podlega obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 13 października

1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 963).

Od powyższego wyroku pełnomocnik wnioskodawcy wniósł skargę kasacyjną, zaskarżając go w całości i zarzucając naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 9 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono potrzebą wykładni art. 9 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie ma uzasadnienia.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

- 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
- 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
- 3) zachodzi nieważność postępowania lub
- 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sytuacji gdy podstawą wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jest potrzeba wykładni przepisów prawa, konieczne jest określenie, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności w orzecznictwie sądów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN 2002 nr 7, s. 10). Wypada również dodać, że podobnie jak w przypadku gdy podstawą wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest występujące w sprawie zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), nie zachodzi ona, jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii tego zagadnienia prawnego lub wykładni przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, brak nadto okoliczności uzasadniających zmianę tego poglądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2003 r.,

I PK 230/02, OSNP – wkładka z 2003 r. nr 13, poz. 5). Tymczasem wskazana we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania potrzeba wykładni 9 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, jest pozorna i zmierza jedynie do innego rozstrzygnięcia sprawy, gdyż zastosowana przez Sądy obu instancji literalna wykładnia powyższego przepisu jest prawidłowa i nie budzi wątpliwości. Wywody uzasadnienia skargi kasacyjnej, odnoszące się do zbiegu różnych tytułów ubezpieczeń społecznych, nie wskazują na potrzebę wykładni wskazanego przepisu, stwierdzając w konkluzji, że przyjęte rozwiązania „są nieczytelne i w dużym stopniu zdominowane względami finansowymi Funduszu Ubezpieczeń Społecznych”, zaś „kontrowersje społeczne budzi kwestia art. 9 ust. 4c ustawy systemowej (...)”. W sprawie bezsporne jest, że najwcześniejszym tytułem ubezpieczeniowym wnioskodawcy jest prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej. Należy podkreślić, że zgodnie z art. 9 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych osoba prowadząca działalność gospodarczą, jednocześnie wykonując umowę zlecenia podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym z tytułu tej działalności, jeżeli podstawa wymiaru składek z tytułu umowy zlecenia jest niższa od najniższej podstawy wymiaru składek dla osób prowadzących pozarolniczą działalność.

Z tych względów, nie znajdując podstaw do przyjęcia skargi do rozpoznania, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.